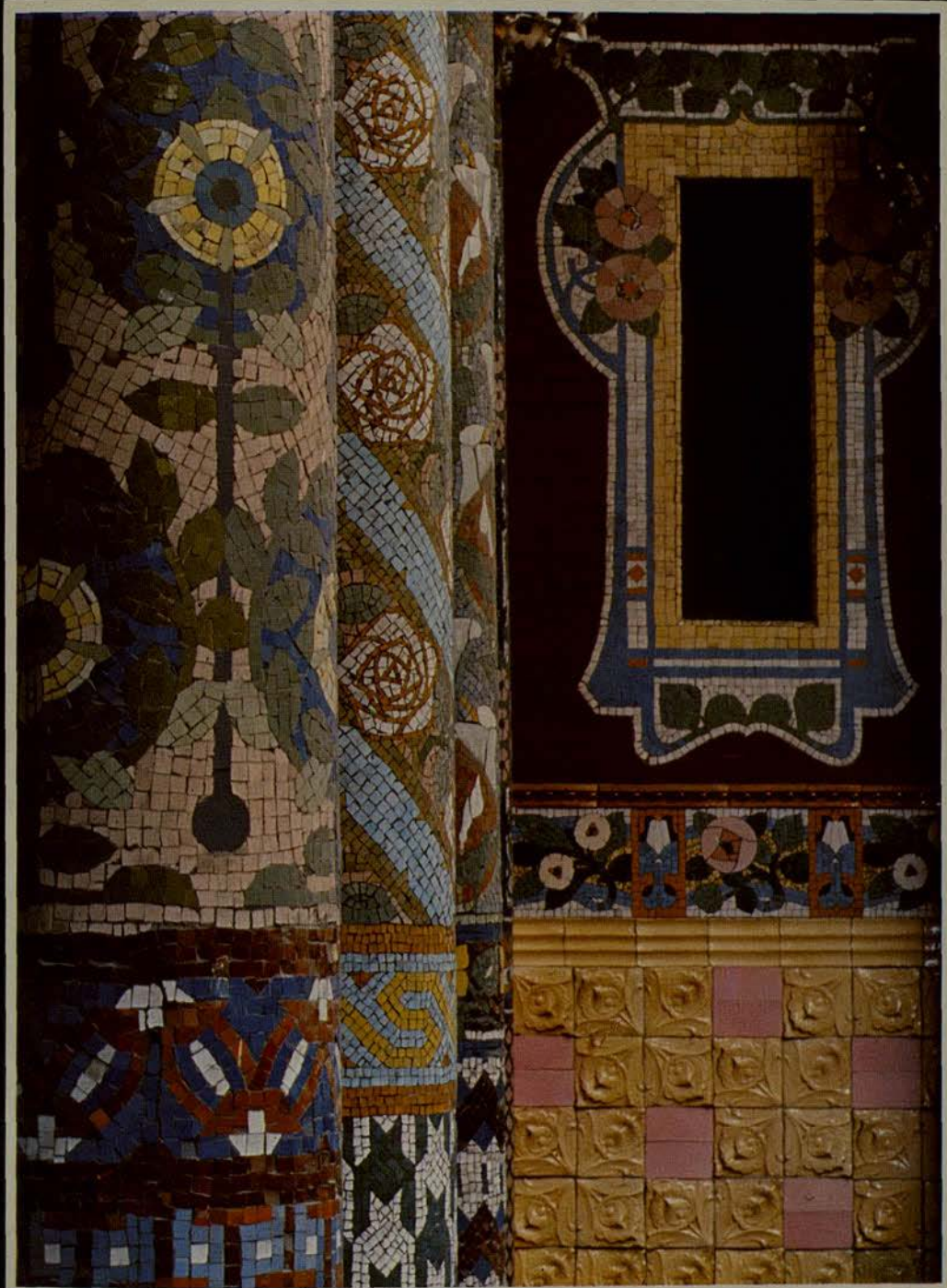
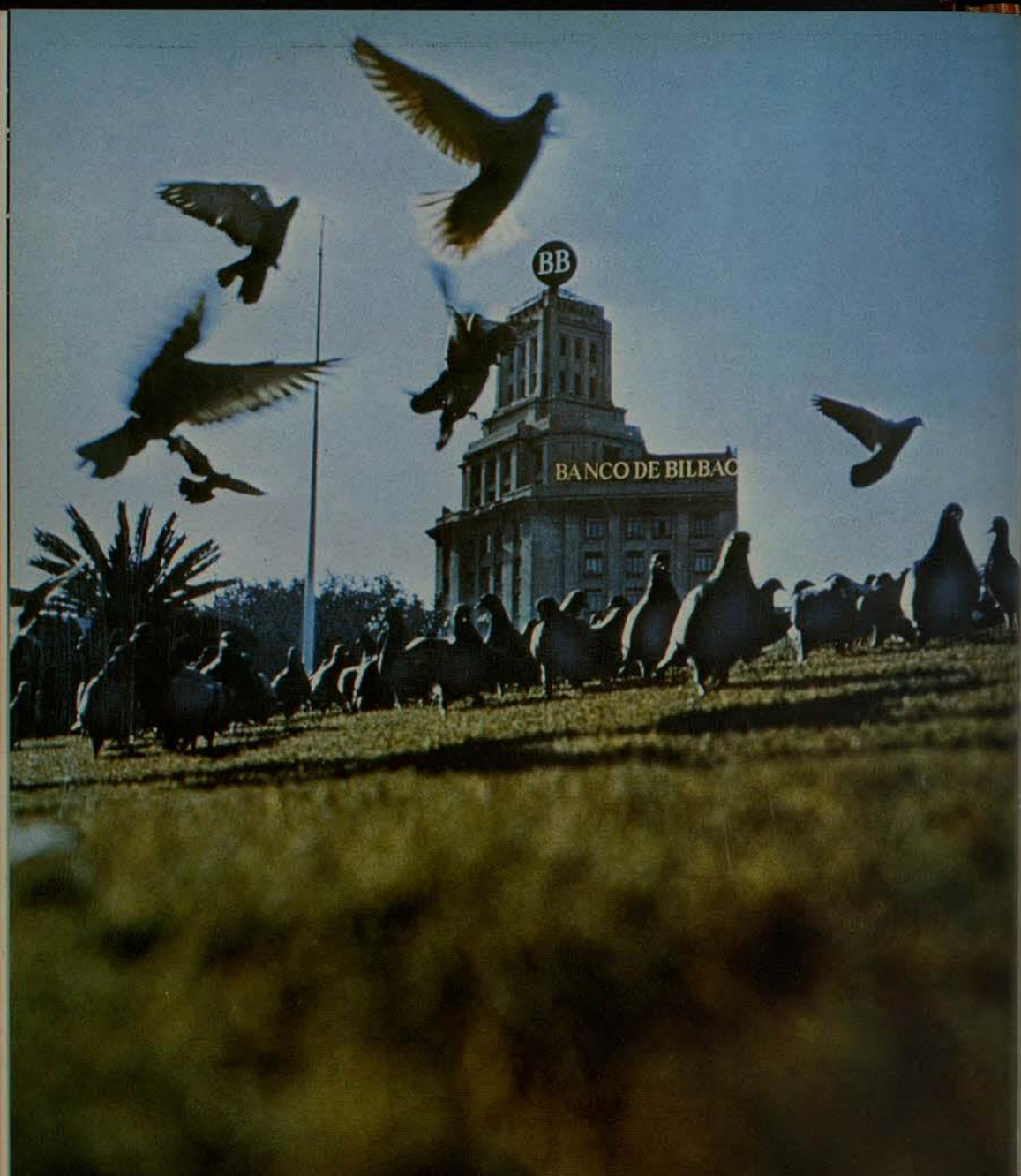

El Banc de la Plaça de Catalunya

VICTÒRIA DELS ANGELS, A L'ACADÈMIA—

L'extraordinària soprano catalana Victòria dels Angels ha estat nomenada, recentment, membre d'honor de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi, per acord especial adoptat per unanimitat a proposta dels mestres Frederic Mompou, Xavier Montsalvatge i Francesc Bonastre.

Fins aquí, la notícia que, fa unes setmanes, ha publicat la premsa. Darrera la nova hi ha, naturalment, les motivacions que han determinat d'adopció de l'acord i que, oficialment, són conegudes per tothom. Poden resumir-se en unes paraules que pertanyen al formulari encunyat per la literatura oficial, aplicable al cas: «En reconeixement dels seus alts mèrits artístics, etc.».

No hi ha cap mena de dubte que l'honor acadèmic que ara es tributa a Victòria dels Angels a qui realment honora és a l'entitat cultural esmentada que, encara que tard, s'ha decidit a reconèixer els innombrables mèrits de la nostra diva, quan és obvi que des de feia anys eren coneguts (i re-coneguts) per tothom.

En tractar-se d'una personalitat de la singular dimensió artística com la de Victòria dels Angels, no podem dir que els afalacs ni, en definitiva, la glòria i l'acceptació del seu mèrit extraordinari pel gran públic, es fes esperar. El que sempre triga és l'acolliment

oficial i, naturalment, l'acadèmic que, en no voler aventurar-se i en demanar seguretats i avals, sempre arriba tard a reconèixer el que el poble fa temps que ha reconegut.

No es podria escriure la història de l'art líric dels últims quaranta anys (xifra tòpica, però, ara, sense connotacions polítiques) sense comptar amb la figura de Victòria com a protagonista essencial en totes les variants estilístiques (de Mozart a Wagner, passant per Massenet i Puccini); tampoc no podríem parlar de la cançó o del recital de *lied* en les més diverses projeccions estètiques sense posar en primer terme la nova sensibilitat que incorporà a les seves interpretacions, servides per una veu emocionada, dotada d'un sentit únic de comunicació.

Victòria dels Angels, aclamada als cinc continents, aplaudida als grans centres operístics del món, amb l'elogi unànime de la crítica, estimada i venerada per un públic al qual commou amb el seu art refinat, subtil, sensible i emocionat, i —en definitiva— catalana universal coneguda arreu del planeta, ara ha merescut el «re-coneixement» dels acadèmics i se li ha atorgat un lloc —un escó— a l'Acadèmia. Per què no el de la Presidència?

MANUEL VALLS

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

NOU SERVEI D'INFORMACIÓ

Des del dilluns, dia 11 de gener, el Palau de la Música Catalana compta amb un **nou servei d'informació** destinat a oferir als afeccionats i al públic en general una notificació puntual de:

- Situació diària de les disponibilitats de localitats per als concerts.
- Celebració de concerts futurs.

Per a obtenir aquesta informació, hom ha de trucar al número

302 09 95

des de les 11 del matí.

La pasión del momento. El eterno femenino.

Parfum **Jean-Louis Scherrer.** Haute Couture. Paris.

La Llave de Oro

Construeix a tots
els indrets de Barcelona

i li ofereix el pis
de màxima qualitat,
que s'ajusti al seu pressupost.

La Llave de Oro

Més de 30 anys d'experiència en la construcció de pisos

P. Manuel Girona, 62 • Tel. 204 30 54 • BARCELONA-34

JORDI CASAS

Quan el vaig conèixer, ja fa força temps, era un noi; un xicot alegre, amb mil acudits divertits sempre a flor de llavi, amb la música que li vessava per tot arreu. Dirigia la coral infantil «El Violet» amb un gràcia com pocs... Estudiava, aprenia, s'interessava per tot, i especialment pel que feia referència a la música coral. Cursos, cursets, seminaris, en qualitat d'alumne... i, ben aviat, de mestre. Això és el que ell en diria, potser, la pre-història de la Coral Càrmina, que ell dirigeix, i que enguany compleix deu anys.

—Un ex-cantaire del Violet, precisament, em va proposar per dirigir de manera estable un grup coral que ja existia a l'església de Sant Ildefons; fins llavors s'havia dedicat preferentment a la música per a la litúrgia, amb alguna incursió posterior a la música profana... I ací comença la nostra història! D'un assaig setmanal, vàrem passar a dos; també, a una certa exigència per a l'entrada de nous cantaires—solfeig còmode, nocions de cant, etc.—, funcionament específic del grup i acceptació, per part de la gent que el formava, de les exigències imposades per mi; al segon trimestre, ja cantàvem Brahms, Schubert, Kodaly i Hindemith, i això era força engrescador, tenint en compte que sortia amb una bona dosi de qualitat. Vàrem començar a funcionar pel febrer de 1972 i el 23 de desembre del mateix any fèiem el primer concert: érem 20 cantaires, 5 per corda... És curiós, però sempre he tingut un bon equilibri en aquest aspecte! Som, actualment, un cor de 50 persones, aproximadament; en aquests primers deu anys, han passat per Càrmina 187 persones; són dades estadístiques que em plau de consignar.

Jordi Casas és un home xerraire de mena; no cal pas forçar-lo perquè expliqui tot el que convé.

—Ens hem dedicat a fer repertoris més aviat monogràfics: Juan del Encina, Monteverdi, música catalana en sentit ampli—amb motiu de la nostra participació a l'«Europa Cantat» a Leicester, el 1976. Hem procurat agermanar la tasca estrictament musical amb la formativa, a base de comentaris previs a les obres, fullets explicatius, etc.; és a dir, hem perseguit una certa «voluntat pedagògica» del concert. Un altre dels nostres propòsits ha estat de treballar repertoris poc divulgats, sense oblidar les estrenes importants; fa ben poc, el «Totentanz» d'Hugo Distler i també

(bé que no n'estic del tot segur) la integral del «Lamento d'Ariadna» de Monteverdi (almenys, no tinc notícia que s'hagués fet abans). Una altra obra important que hem cantat ha estat «Les Noces» de Stravinsky, en ocasió de l'homenatge tributat a Frederic Mompou.

—De cara al vostre desè aniversari, què prepareu?

—Com a obertura dels actes, un concert al Palau el dia 5 de març, amb obres tradicionals dins dels repertoris corals: del Barroc al segle XX, a la primera part; a la segona, la «Selva morale e spirituale» de Monteverdi, amb instruments originals i amb cantaires o ex-cantaires de Càrmina com a solistes; a tots ens fa molta il·lusió aquesta col·laboració! També sortirà un disc, de tipus divulgatiu sobretot, amb les obres més votades entre els cantaires. Ultra tot això, tindran lloc uns «concerts paral·lels», organitzats per nosaltres, no de música coral, però sí interpretats per gent que canta o que ha cantat a Càrmina; això pot donar una idea del grau de formació del nostre grup, no et sembla? Naturalment, editarem un llibret amb el «curriculum» de Càrmina al llarg d'aquests primers 10 anys. També és prevista una gira de concerts per Catalunya a partir de maig, i tot al llarg de 1982... i altres projectes molt ambiciosos, que no puc detallar encara. Ah! Me n'oblidava! Antoni Tàpies ens ha dedicat un dibuix que serà present a totes les cobertes de programes, als cartells anunciadors, a la bossa del disc... I Mestres-Quadreny ha escrit una obra expressament per a nosaltres, una obra molt bonica i molt interessant...!

Continuem encara parlant una bona estona dels músics catalans que han figurat als seus programes, d'aquells dels quals han donat primeres audicions a Barcelona, o bé estrenes: Homs, Soler, Guinjoan, Guinovart, Pueyo, Mestres-Quadreny... De moltes altres coses que a ambdós ens interessaven sempre, sobretot si fan referència a la música, a la música coral, a la qual Jordi Casas ha dedicat una bona part de la seva vida.

Ben de cor, a ell i als seus cantaires, els desitgem molts anys de persistent dedicació, amb tantes satisfaccions—almenys!—com les d'aquests deu primers.

M.ª TERESA GIMÉNEZ

EL TRIOMF DE WAGNER A LA BARCELONA DELS ANYS DEU

Si hi ha alguna cosa d'entusiasmant en la investigació històrica, que de tant en tant n'hi ha, una és la de trobar-se, sense ni tan sols sospitar-ho, amb una dada que ve a confirmar d'una manera rotunda o a tirar per terra definitivament una teoria que hom assajava de bastir pacientment al llarg d'hores o dies sencers. Aquesta troballa que omple de goig el pacient investigador no sempre es dona i, com la llebre, salta quan menys hom s'ho espera. Així, en l'ambient musical de finals de segle, tota persona entesa en la matèria coneix perfectament la influència que van tenir en el gust i en el canvi d'estètica les poques, però profundes, audicions wagnerianes que Barcelona va poder fruitar des de la seva introducció a la capital catalana el 1862 de mans de Josep Anselm Clavé. El període més curiosament virulent de les diatribes wagnerianes va des del 1882, any de l'estrena de la primera òpera a Barcelona, el «Lohengrin», fins al 1913, any a finals del qual Barcelona va ser la primera ciutat que va estrenar legalment el «Parsifal», amb un èxit sorollós, viu reflex que les antigues polèmiques ja s'havien apaïvat i que Wagner ja era plat de totes les taules musicals.

Això no va ser cosa fàcil i una bona prova que confirma les dificultats que Wagner va tenir per a introduir-se a Barcelona és la polèmica mantinguda llargs anys entre «Marramau» i els «paqueños», qualificatiu que el mateix «Marramau» va atorgar als wagneristes més intransigents. «Marramau», a qui tot-hom coneixia perfectament, era el pseudònim d'Esteve Suñol, crític a «La Vanguardia», a «La Veu de Catalunya», quan aquesta esdevingué diària, i ocasionalment a «L'Esquella de la Torratxa», des de les planes de la qual va engegar els trons més cruels i directes contra la colla de wagnerians, significant-se, així, «L'Esquella», com una revista no gaire amica dels fervors amb què els partidaris de Wagner rebien qualsevol interpretació dels grans músics, sobretot els alemanys i francesos, que no fos del seu gust, que era pràcticament en totes les ocasions. «L'Esquella de la Torratxa», revista que fruit d'una llarga vida en un moment en què les publicacions periòdiques naixien i morien amb una gran freqüència a desgrat dels seus propietaris,

degué el seu èxit a la sintonia que aconseguí amb un determinat sector del públic, català però no catalanista —segons paraules dels mateixos redactors— i que consistia en la utilització d'un llenguatge molt planer, castellanitzat, en diriem avui en dia, i a la difusió d'un conjunt d'idees que eren més a prop del populisme que del nacionalisme que en aquells moments es vestia de modernista, d'Unió Catalanista i d'una radical devoció cap a uns autors consagrats per l'èxit: Ibsen, Björnson o Wagner, en el camp de la música.

Entre els wagneristes, intransigents o no, hi havia gent de diferent índole, des del mateix Nicolau, Morera o altres músics que no van distingir-se especialment per la seva radical adhesió al mestre de Bayreuth, fins als més durs, que tenien Wagner com a ídol, i que arrencaven de Josep de Letamendi i Joaquim Marsillach. Aquests segons van ser l'objecte d'unes duríssimes diatribes per part d'Esteve Suñol, el qual els va dedicar uns quants articles des de les planes de «L'Esquella de la Torratxa» comentant de forma jocosa els esdeveniments darrers en els quals els «paqueños» havien tingut singular intervenció i singular fracàs.

Aquests articles, que són etzibades cruels, parlen sarcàsticament del fracàs de la colla de «paqueños» en intentar tirar per terra la figura de Nicolau, d'intentar subsistir-lo en la direcció de la Societat Catalana de Concerts, substitució que els dugué un seguit de fracassos. Suñol utilitza un estil literari molt peculiar en escriure's les cartes a si mateix quan la temporada de 1896 oferí «L'anell del Nibelung» bé que fragmentari i en versió de concert, ocasió que donà peu als wagneristes de xiular i criticar per tots cantons.

Ja en aquella època se centrà la polèmica entre Suñol i Pena tot i que aquest darrer no tenia encara una tribuna periodística com la de què disposava abundantment Suñol. Però arribà el canvi de segle. Ja havia estat oferta al Liceu «La Walkiria» (1898), el «Tristany» (1899) i el «Siegfried» (1900) i en anys següents continuaria aquest fervor wagnerià no del tot correspost per l'empresari del Liceu, Albert Bernis, que oferia els drames musicals del mestre de Bayreuth amb una

lleugeresa digna de les més dures crítiques que Joaquim Pena redactava amb profusió de detalls i publicava a la revista «Joventut», apareguda el gener d'aquell any 1900. Són unes crítiques que, si no pel contingut, sí pel que traspuen de virulència, són dignes de figurar en qualsevol antologia de la crítica musical.

Pena disposava aleshores d'una tribuna i en tragué un bon profit. Mentre els afers de l'Associació Wagneriana no el reclamaven, féu de «Joventut» l'estendard més agosarat de la devoció wagneriana i, com era natural, havia de retornar la pedra que anys enrera li havia llençat Suñol.

L'espurna que encengué el foc vingué amb motiu del cicle de les nou simfonies de Beethoven ofert i dirigit per Nicolau en els Concerts quaresmals del Liceu, l'any 1900. Rebudes amb els honors que es mereixien, tothom en lloà l'encert de presentar-les per primera vegada totes juntes a la capital comtal, però els wagneristes de «Joventut» aixecaren crits al cel per la «profanació del geni immortal», crits que en Suñol es veié obligat a acallar d'una manera una mica sarcàstica: «El sr. 'Dallonses' surt del teatre amb la partitura de piano fardada de notes amb llapis. Ja el sentiran, perquè és l'únic d'aquí que sap ben bé del cert com s'ha de potinejar això de Beethoven. Ell té un amic a Alemanya que li escriu tot, i que és l'únic del món que té la recepta de com s'ha de modificar el metall i tota la resta de les simfonies de Beethoven».

Tres mesos més tard, apareix la resposta de Pena, «Clar i català», a «Joventut», on l'encès crític repassa l'article de Suñol a «La Veu de Catalunya» tot recordant els antics pamflets de «L'Esquella de la Torratxa» i tirant en cara al crític la seva infundada idolatria cap a la persona de Nicolau.

Tot això no passaria de mera anècdota si no fos el viu reflex d'un estat de coses: les baralles que aixecava qualsevol concert que oferís els grans compositors (Bach, Beethoven i, sobre tots ells, Wagner).

Les coses van seguir el seu curs lògic, o amb la lògica de la història. Pena continuà fent la seva labor wagnerista i Suñol, així com altres crítics de la seva corda, cada cop

mirà amb més bons ulls aquells que anys abans havien titllat de «paqueños». «Joventut» minvà poc a poc el seu furor cada cop que Wagner era «prostituit», sense, però, deixar de fer la seva guerra particular en favor del mestre de Bayreuth.

S'estrenaren encara «El capvespre dels déus» (1901) o «Els mestres cantaires» (1904), però la veritable fita era el «Parsifal» que, per raons prou conegudes, calia ajornar fins al 1914. Mentrestant calia llençar-se a la gosadia d'oferir convenientment la «Tetralogia», cosa que s'esdevingué la temporada de 1909-10.

Fou una temporada memorable pel Gran Teatre del Liceu car tots els mitjans de comunicació de l'època es feren ressò de l'aventura. I aquí rau precisament l'encant de la recerca històrica. «L'Esquella de la Torratxa», que havia donat cabuda a les seves planes als escrits de Suñol —i que ho havia fet perquè combatia d'una manera conscient i una mica irònica tot el que se significués com a modernista i wagnerista, perquè hi veia molt de snobisme intel·lectualista i buidor de contingut— aquesta revista que ja tenia un públic després dels trenta-cinc anys llargs d'existència, acostumada a les diatribes contra cert tipus de gent, es «converteix» al wagnerisme publicant un número monogràfic (cosa gairebé inaudita si exceptuem el número dedicat als modernistes l'any 1898 i tirat amb paper d'estrassa), consagrat exclusivament exaltar la figura del geni de Bayreuth. Es un número antològic. Hi ha elogis a la figura del compositor, anècdotes, caricatures afectuoses de la seva persona i dels seus afeccionats (cal no oblidar que es tractava d'una revista còmica en la qual tenia un gran paper la part gràfica), comentaris lloant les més diverses activitats wagnerianes i en particular l'Associació Wagneriana.

Aquest exemplar número de «L'Esquella de la Torratxa» serveix molt més que altres documents més seriosos per a donar testimoni de fins a quin punt Wagner era ja cosa pròpia a la Barcelona dels anys deu i que tothom, qui més qui menys, se sentia identificat amb les seves obres.

vida musical

BARCELONA

L'Associació Coordinadora per a l'Ancianitat ha organitzat el II Concurs de Piano, al qual podran concórrer els pianistes que hagin complert 65 anys. El certamen constarà de dues proves, la programació de les quals és integrada per obres de Bach i d'altres a elecció dels concursants. El primer premi és dotat amb 75.000 ptes., el segon amb 50.000 i el tercer amb 25.000. La primera prova serà el dia 8 de març de 1982 a la Sala Jorquera. Les inscripcions han de ser formalitzades a «Associació Coordinadora per a l'Ancianitat, Gran Via de les Corts Catalanes 631, àtic» per tot el dia 20 de febrer.

MADRID

El Ministeri de Cultura, com a contribució a la commemoració del IV Centenari de la mort de Sta. Teresa de Jesús, ha convocat un Premi de Composició Musical, dotat amb 500.000 ptes., destinat a una obra per a veu, acompanyada de piano o de conjunt instrumental de cambra, d'una durada no inferior a quinze minuts. El termini d'admissió d'originals es clourà el dia 31 de juliol. El jurat, el veredict del qual serà inapel·lable, farà públic el resultat del certamen abans del 30 de setembre.

XAVIER JOAQUÍN

L'editorial alemanya Zimmermann acaba de publicar l'obra «Solo per a percussió» de Xavier Joaquín, professor de percussió del Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona.

LUCIANO PAVAROTTI

El cantant d'òpera Luciano Pavarotti —el tenor més ben pagat del món— ha cobrat 15.000 lliures esterlines (uns tres milions de pessetes) per un recital a Manchester.

JAEN

L'«Instituto de Estudios Giennenses» de la Diputació Provincial ha convocat el XXVI Concurs Internacional de piano, a celebrar del 31 de març al 3 d'abril de 1982, que es regirà per les bases següents: 1) Podran participar al concurs els pianistes de qualsevol nacionalitat; 2) La inscripció es clourà el dia 6 de març de 1982; 3) El concurs constarà de tres proves eliminatòries, per a cada una de les quals hi ha establert una programació específica; 4) Totes les obres s'hauran d'interpretar de memòria i sense repeticions; 5) El jurat serà designat per l'entitat organitzadora: el seu veredict serà inapel·lable; 6) Els premis a atorgar són: 300.000 ptes. per al guanyador (a més de contractes per a diversos concerts), 125.000 ptes. per al segon classificat, 75.000 ptes. per al tercer i 50.000 ptes. per al quart. Per a més informació els interessats poden adreçar-se a la secretaria del certamen («Instituto de Estudios Giennenses, Palacio Provincial, Jaen»).

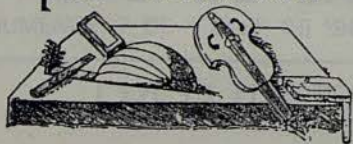
VALLADOLID

Una disposició del butlletí oficial de la diòcesi de Valladolid regula la celebració de concerts als temples. Hom hi assenyala que les audicions han de «respondre a la dignitat del temple com a lloc d'oració, de culte i de celebració litúrgica» i han de «servir a la formació i edificació espiritual dels fidels»; els programes han d'oferir «veritable qualitat musical», amb obres de «contingut religiós» o de text amb «evident sabor religiós».

VENÈCIA

La batuta amb què Richard Wagner dirigí un concert a Venècia el juliol de 1882, ha estat robada del Museu del Conservatori de Música. Aquesta batuta, de caoba i marfil, era exhibida en una vitrina juntament amb altres objectes pertanyents al compositor.

pro musica

PATRONAT PRO MÚSICA
DE BARCELONA

XXIV TEMPORADA MUSICAL

Dimecres, 10 de febrer de 1982, a les 21 h.

HERMANN PREY, baríton
LEONARD HOKANSON, piano

SCHUBERT: Lieder sobre textos de Goethe

Divendres, 12 de febrer de 1982, a les 21 h.

MARTTI TALVELA, baix
RALPH GOTHONI, piano

SCHUBERT: Winterreise

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Venda de localitats: A les taquilles del Palau, de 17 a 21 h.
Preus especials per a estudiants.

música a catalunya

GENER

TERRASSA

- 31, diumenge, 18 h.
Conservatori Municipal de Música
Albada Olaya, piano.

FEBRER

EL VENDRELL

- 9, dimarts, 21 h.
Auditori Pau Casals
Eugen Istomin, piano. Bach, Mozart, Beethoven, Stravinsky, Chopin.

TERRASSA

- 7, diumenge, 18 h.
Centre Cultural
Orquestra de violoncellistes. Dir.: Lluís Claret. Sandaran, Villa-Lobos, Pau Casals.
- 18, dijous, 22 h.
Gran Casino
Turba Musici. Branda. Cançons i danses de l'Edat Mitjana i del Renaixement.

- 28, diumenge, 18 h.
Conservatori Municipal de Música
M.ª Isabel Fuentealba. M.ª Angels Prats.
Jordi Vilaprinçó. Vivaldi, Mozart, Boccherini.

MARÇ

- 7, diumenge, 18 h.
Gran Casino
Orquestra de Cambra de
l'Escola de Música de Vic.
- 14, diumenge, 18 h.
Gran Casino
Grup Bartók. Stravinsky
- 28, diumenge, 18 h.
Església de l'Hospital
Coral Mixta de la Schola Cantorum d'Iguada.
Lassus, Geofrey, Kodály, Mendelssohn, Brudieu.

CONCERT D'HIVERN

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

DIUMENGE, 7 DE FEBRER DE 1982

A LES SIS DE LA TARDA

PATUFETS I TIMBALERS

ORQUESTRA JOVENTUT PERCUSSIONISTA DE CATALUNYA

(ORFEÓ LAUDATE)

ORFEÓ MANRESÀ

Director: JOSEP M.ª DESCARGA

ORFEÓ VIGATÀ

Director: ÀNGEL COLOMER

ORFEÓ LAUDATE

EMÍLIA QUER i BÜNGELER
soprano

MARIA TERESA GARRIGOSA
soprano

MONTSERRAT MARTORELL
contralt

JOAN CABERO
tenor

JOSEP MARIA DESCARGA
baríton

ALBERT ROMANÍ
clave

MARIA BLASCO
orgue

CAMERATA INSTRUMENTAL DE CATALUNYA

OBRES EN PRIMERA AUDICIÓ de
Benjamin Britten, Dankó Pista, Kerenyi György, Gwynn Williams, Carl Orff,
Kurt Pahlen, Arnold Reusch i Saint-Seëns

"TE DEUM"

de

HENRY PURCELL i MARC ANTOINE CHARPENTIER

Direcció general: ÀNGEL COLOMER i del ROMERO

CONCERT CORRESPONENT AL CICLE COMMEMORATIU, DEL
QUARANTÈ ANIVERSARI DE L'ORFEÓ LAUDATE

Venda de localitats: A les taquilles del Palau, de 17 a 21 h.

Descompte especial per a estudiants

DIMECRES MUSICALS DE RÀDIO NACIONAL

FEBRER 1982

Dimecres, 3, a les 20 h.

LA GUITARRA I LA FLAUTA

DIEGO BLANCO, guitarra

GUNILLA VON BAHR, flauta

Obres de Vivaldi, Giuliani, Heuckeroth van Hessen,
Barrios, Karkoff, Burkhard, Asencio

Dimecres, 10, a les 19 h.

(Excepcionalment, aquest concert començarà a les 19 h.)

EL VIOLÍ EN BRAHMS

ANGEL - JESÚS GARCIA, violí

Obres de Brahms

Dimecres, 17, a les 20 h.

EL QUINTET DE VENT

THE ALBION ENSEMBLE

Philippe Davies, flauta

George Caird, oboè

Andrew Marriner, clarinet

Robin Martin, trompa

Fèlix Warnock, trompa

Obres de Danzi, Schubert, Debussy, Ibert, Ligetti

Dimecres, 24, a les 19 h.

(Excepcionalment, aquest concert començarà a les 19 h.)

MÚSICA IUGOSLAVA

SMILKA ISACOVIC, piano

Obres de Slavenski, Mokranjac, Radia, Despic, Tajeitch

Comentaris: F. Taverna-Bech

Col·labora: Fòrum Musical

Transmissió directa pel II Programa (FM)

ENTRADA LLIURE

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

R. HALFFTER: La madrugada del panadero. Don Lindo de Almería / Orquesta Sinfónica de RTVE. Dir.: Enrique García Asensio / EN-SAYO Estereo EMY-951.

Aquest és el volum I d'una anunciada Antologia de ballets espanyols. L'enregistrament ha estat patrocinat pel Ministeri de Cultura. Però allò que més ha de complaure és, possiblement, una certa recuperació d'un bon compositor, força allunyat, d'altra banda, de la música al seu propi país. Aquest és Rodolfo Halffter.

Un altre aspecte interessant és el d'apropar-nos a l'obra del compositor abans del seu exili a Mèxic. Aquí l'estètica —molt diversa del camí dodecafònic i de la influència schönbergiana que ha manifestat després— és del tot imbuïda per la personalitat de Manuel de Falla. Les dues mostres que ens aporta el disc són, potser, les més importants d'aquest període jove. Jesús Bal pogué dir que aquesta música es distingeix per un acabat preciosista i una extremada condensació de la matèria sonora.

És interessant, també, el judici de José Bergamín, el qual jutja «Don Lindo de Almería» com «una de las más exactas realizaciones de expresión musical española, que empezando —y acabando— por ser pura música, sólo música, universalidad, se entraña y enciende de profundo sentido y expresión popular de España».

L'interès de la citació rau justament en el propi José Bergamín, autor de l'argument dels dos ballets. Aquí han estat elaborats en forma de suite, però en res perden el caràcter directe de l'escena. La personalitat de Rodolfo Halffter seria difícil de jutjar, entre altres raons, sense conèixer aquestes dues obres. Ara tenim l'ocasió de fer-ho.

HAENDEL: El Messias / James Bowman, contratenor, Robert Tear, tenor, Benjamin Nixon, baix. Cor del King's College de Cambridge. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: David Willcocks / EMI 10 C 167002389/91.

Entre altres, hi ha un aspecte que reclama l'atenció d'aquesta versió del Messias, efectuada l'any 1973, però que ara ens és possible de trobar entre nosaltres. Aquests nou anys no afecten, però, la validesa d'una empresa que és grata als anglesos.

Els papers vocals han estat confiats a veus masculines únicament. En el cas del cor es tracta d'una formació solvent, però de característiques «acadèmiques». És un cor universitari, però que assoleix un nivell de professionalització que hauriem de qualificar de modèlic. Altres enregistraments —potser més que aquesta obra tan identificada al caràcter consubstancial anglès— han palesat a bastament semblant afirmació, que no hauria d'entendre's com a gratuïta.

Però allò que és més curiós —i interessant, en tot cas— és que la soprano tradicional ha estat substituïda per nois, que interpreten les àries i recitatius encomanats habitualment a la veu femenina.

També la contralt (cas més freqüent) ha estat substituïda per un contratenor, que en aquest cas és l'excel·lent James Bowman. En fa tota una «creació»!

En conjunt pot semblar una versió mediocre o anodina. Però, en canvi, té un atractiu difícil de descriure sinó és per mitjà de l'aparell discogràfic. Tota una aventura, creieu-me!

A. S.

Eau de Cologne
**ROYALE
AMBREE**

*la fragancia
que gusta compartir*

LEGRAIN
PARIS

guia de concerts

DATA	LOCAL	CONCERT
GENER		
30, dissabte	19 h. Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Katia Labeque, piano. Marielle Labeque, piano. Dir.: E. García Asensio. Ravel, Turina, Mozart, Strauss.
31, diumenge	11 h. Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona (segona audició).
	11.30 h. Palau Congressos	Banda Municipal. Jean-Pierre Dupuy, piano. Dir.: Albert Argudo. Rossini, Balboa, Smetana, Ravel.
	17 h. Liceu	«La Favorita» de Donizetti.
FEBRER		
2, dimarts	21 h. La Paloma	Nell Gotkowski, violí. Ivar Gotkowski, piano. Lluís Claret, violoncel. (II Festival de Música Romàntica.)
3, dimecres	20 h. Palau	Diego Blanco, guitarra. Gunilla von Bahr, flauta. Vivaldi, Giuliani, Heuckeroth, Barrios, Karkoff, Burkhard, Ascencio. (Dimecres de R. N.)
	21 h. I. Estudis Nord-americans	M. Zanetti, F. Turina, piano. Mozart, Brahms, Respighi, Satie, Ravel. (Trio Concerts.)
4, dijous	21 h. Palau	Vladimir Spivakov, violí. Boris Bejterev, piano. Prokofiev, Taneyev, Txaiovski. (II Festival de Música Romàntica.)
	21 h. Liceu	«L'elisir d'amore» de Donizetti.
	21 h. Conservatori	Antoni Besses, piano. Bach. (Serveis Cultura Ajuntament.)
5, divendres	21 h. Conservatori	L. A. Noriega, guitarra. M. I. Garvia, A. Olaf, piano. (Pòdium de Joves Intèrprets.)
	21 h. Palau	Recital Manzanita.
6, dissabte	19 h. Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Leon Kogan, violí. Dir.: Stanislaw Skrowaczewski. Weber, Shostakovitx, Beethoven.
	21 h. Liceu	Mirelli Freni, soprano. Orquestra del Gran Teatre del Liceu. Dir.: Romano Gandolfi. Boito, Cilea, Verdi, Puccini, Rossini.
7, diumenge	11 h. Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. (Segona audició.)
	17 h. Liceu	«L'elisir d'amore» de Donizetti.
	18 h. Palau	Orfeons Manresà, Vigatà i Laudate. Solistes. Camerata Instrumental de Catalunya. Dir.: Angel Colomer. Purcell, Charpentier.
	19.30 h. O. de Sants	Tete Montoliu, piano. Recital de Jazz.
9, dimarts	21 h. Liceu	«L'elisir d'amore» de Donizetti.

10, dimecres	19 h.	Palau	Angel-Jesús García, violí. Brahms. (Dimecres de R. N.)
	21 h.	Palau	Hermann Prey, bariton. Leonard Hokanson, piano. Schubert. (Patronat Pro Música.)
11, dijous	21 h.	Conservatori	Trio Bartók. Carme Sansa, recitant. Milhaud, Guinovart, Stravinsky. (Serveis Cultura Ajuntament.)
	21 h.	Liceu	Montserrat Caballé, soprano. Josep Carreras, tenor. Orquestra del Gran Teatre del Liceu. Dir.: Daniel Lipton.
	22 h.	Salesians Sarrià	Maria Bello, violí. Roberto Heller, guitarra. Vivaldi, Albert, Paganini, Grafnani, Guastavino, Ibert. (Trio Concerts.)
12, divendres	21 h.	Palau	Martti Talvela, baix. Ralph Gothoni, piano. Schubert. (Patronat Pro Música.)
	21 h.	Conservatori	O. Romaní, clarinet. A. Civit, E. Valls, piano. (Pòdium de Joves Intèrprets.)
13, dissabte	19 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Solistes vocals. Orfeo de Sants. Quartet Sonor. Dir.: Albert Argudo. Fleta, Oltra, Falla.
14, diumenge	11 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. (Segona audició.)
	19.30 h.	O. de Sants	Jesús Rodríguez-Picó, clarinet. Finzi, Taverna-Bech. Poulenç, Brahms.
16, dimarts	21 h.	Liceu	«Lucia di Lammermoor» de Donizetti.
	21 h.	Palau	Flora Albaicín.
17, dimecres	20 h.	Palau	The Albion Ensemble. Schubert, Debussy, Ibert, Ligeti. (Dimecres de R. N.)
	21 h.	Liceu	«Tosca» de Puccini.
	22.30 h.	Palau	Ravi Shankar.
18, dijous	21 h.	Liceu	«L'elisir d'amore» de Donizetti.
	21 h.	I. Estudis Nord-americans	Peter Katin, piano. Bach, Liszt, Chopin, Brahms. (Trio Concerts.)
	21 h.	Conservatori	Rose Marie Cabestany, piano. Brahms, Haendel, Guinjoan. (Serveis Cultura Ajuntament.)
19, divendres	21 h.	Liceu	«Tosca» de Puccini.
	21 h.	Conservatori	J. M. Cuéllar, guitarra. M. Sala, piano. B. Castillejo, flabiol. G. Peig, piano. (Pòdium de Joves Intèrprets.)
20, dissabte	19 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Jörg Baumann, violoncel. Dir.: Salvador Mas. Pahissa, Haydn, Schumann.

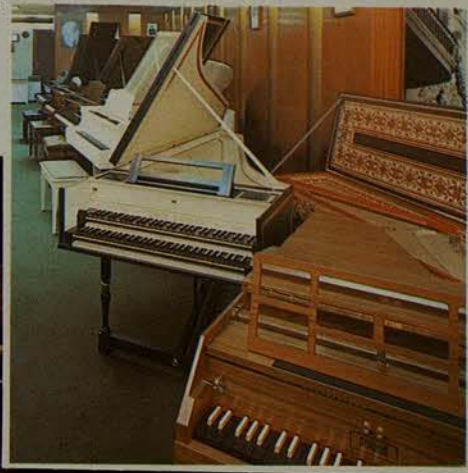
TEMPORADA 1981-82 - 30 de gener de 1982 - Núm. 7 - Edició de 5.000 exemplars
 Editat per FORUM MUSICAL - Amadeu Vives, 3, 3er. - Tel. 317 99 28/82 - Barcelona-3
 Publicitat: PUBLI/TEMPO - Amadeu Vives, 3, 3er. - Tel. 301 33 93 - Barcelona-3

NOTES IMPORTANTS: Els actes començaran puntualment a l'hora indicada. No serà permesa l'entrada del públic a la sala de concerts durant la interpretació de les obres. No és permès d'obtenir registres o gravacions magnetofòniques de les obres programades així com tampoc de fer fotografies o de realitzar films a l'interior del Palau durant la celebració dels actes.

mm
musical
M
SADI

Calaf, 52 · T. 209 25 46 - Barna. 21

división organos

Asistencia técnica del
Palau de la Música Catalana

división pianos.

Av. Francisco Cambó (Av. Catedral), 10
Tels. 3196096 · 3106912 Barna, 3

JORQUERA PIANOS

Entreu en la nova tecnologia de Vieta

Vieta s'ha fet internacional; aquesta és una realitat ben sabuda dels veritables afeccionats a l'Alta Fidelitat. El disseny acurat dels seus productes i, sobretot, el so impecable de les seves pantalles acústiques han situat la nostra marca en un nivell d'elevada exigència.

Els SISTEMES 5000, en l'una qualsevol de les seves tres opcions, són un compendi d'encerts, tant per l'equilibri de qualitat entre els seus components com per la incorporació de veritables avenços tecnològics.

Coneixeu el SISTEMA 5000 al vostre distribuïdor VIETA. Fareu un pas decisiu vers l'autèntica Alta Fidelitat.

**SISTEMA
5000**

VIETA

Especialistes en Alta Fidelitat